

Sygn. akt III KK 345/21

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 września 2021 r.,

sprawy **B.O.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 20 kwietnia 2021 r., sygn. akt XI Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego (...) w L.

z dnia 19 listopada 2020 r., sygn. akt IV K (...)

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego B.O. w kasacji wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 20 kwietnia 2021 r., sygn. akt XI K (...), **zarzuciła** rażące naruszenia prawa procesowego, a mianowicie przepisów: art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. (zarzut z pkt 1 kasacji), oraz art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. (zarzut z pkt 2 kasacji).

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator (...) Wydziału Zamiejscowego Departamentu do spraw przestępczości zorganizowanej i korupcji Prokuratury Krajowej, wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego B.O., jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo z dnia 6 sierpnia 2021 r., PK II [...])

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Należy podzielić stanowisko z odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego B.W., iż kasacja ta jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. strona może złożyć kasację od niektórych prawomocnych orzeczeń sądu odwoławczego tylko na podstawie bezwzględnych powodów odwoławczych, wymienionych w art. 439 k.p.k., lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść tego orzeczenia sądu odwoławczego. Powszechnie przyjmuje się, że „rażące naruszenie prawa” to w sposób oczywisty wadliwe: procedowanie sądu, interpretacja bądź zastosowanie prawa. Wpływ takiego naruszenia prawa na orzeczenie sądu odwoławczego musi być „istotny”, porównywalny co do doniosłości właśnie z bezwzględnymi powodami odwoławczymi (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2012 r., sygn. akt IV KK 398/11, Legalis). W realiach niniejszej sprawy, wbrew pogładowi Autorki kasacji, nie można dopatrzeć się, aby Sąd Okręgowy w L., rozpoznający jako sąd odwoławczy, sprawę B.O., naruszył i to rażąco przepisy prawa procesowego wskazane w zarzutach kasacyjnych. Odnośnie zarzutu z pkt. 1, to przypomnieć trzeba, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że przepis art. 433 § 2 k.p.k. może zostać naruszony jedynie wówczas, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w środku odwoławczym (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt II KK 127/12). W doktrynie podnosi się, że nie ma naruszenia wymogu z art. 433 § 2 k.p.k., jeżeli odniesienie takie, choć zbiorcze istnieje, tyle, że nie spełnia wymogów o których mowa w art. 457 § 3 k.p.k. (por. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1 – 467, Warszawa 2014, s. 1431 – 1432). Oczywiście stopień szczegółowości uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, zależy od zawartości i jakości uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, oraz poziomu argumentacji z apelacji. Z tej perspektywy patrząc na ten zarzut, to Sąd Okręgowy w L., nie naruszył przepisów art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., albowiem, jak przekonuje uważna lektura pisemnego uzasadnienia wyroku tego Sądu z dnia 20 kwietnia 2021 r., sygn. akt XI K (...), sporządzonego na formularzu, w wystarczającym zakresie odniósł się do zarzutów apelacji obrońcy B.O., w tym też do tych z pkt I. 1 – 2, a także poddał ocenie stanowisko Sądu I instancji w zakresie oceny dowodu z zeznań świadka

S.J.. Podkreślił, iż wyeksponowane w apelacji argumenty, nie mogą podważyć prawidłowości oceny tego dowodu dokonanej przez Sąd I instancji. Odnosił się do oceny dowodu z zeznań świadka K.W., nie pominął też oceny treści wyjaśnień B.K. ze śledztwa. Równie bezzasadny jest zarzut z pkt 2 kasacji, gdyż w realiach sprawy, jak to trafnie przyjął Sąd Okręgowy w L., nie doszło o obrazy art. 5 § 2 k.p.k. (taki zarzut był podniesiony w apelacji obrońcy B.O.). Nie można zatem zasadnie twierdzić, iż Sąd Okręgowy w L., cyt. „rażąco naruszył przepisy art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez niedostateczne wskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstaw dla uznania za niezasadne zarzutów apelacyjnych zawartych w pkt I.2, tj. obrazy art. 5 § 2 k.p.k.” Reguła z art. 5 § 2 k.p.k. ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze, a mimo to nie dało się usunąć zaistniałych wątpliwości, a wynikający z niej nakaz dotyczy wyłącznie organu procesowego. Wielokrotnie już Sąd Najwyższy wskazywał, że dla oceny, czy nie został naruszony zakaz tłumaczenia nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, nie jest istotne zgłoszenie wątpliwości przez stronę postępowania, ale wyłącznie to, czy orzekający w sprawie sąd, w realiach konkretnej sprawy, rzeczywiście je powziął i mimo to rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 czerwca 2005 r., sygn. akt II KK 476/04, Legalis, z dnia 22 grudnia 2010 r., sygn. akt II KK 308/10, Legalis). Sąd odwoławczy może zatem naruszyć regułę z art. 5 § 2 k.p.k. w dwóch przypadkach: 1) gdy dokonywał własnych faktycznych i zaistniała, w świetle jego ustaleń, nieusuwalną wątpliwość, rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego, lub 2) gdy zaakceptował błędne postąpienie sądu pierwszej instancji, który mimo iż stwierdził, że powziął nieusuwalne wątpliwości to rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Trafnie podniesiono w pisemnej odpowiedzi na tę kasację, że w rzeczywistości ten nadzwyczajny środek zaskarżenia, sporządzony przez obrońcę skazanego B.O., kwestionuje ustalenia faktyczne, jakkolwiek *expresis verbis* wyartykułowano w nim uchybienia innego typu. W postępowaniu kasacyjnym nie można zaś podnosić zarzutu błędu w ustaleniach przyjętych za podstawę orzeczenia. Nie jest również dopuszczalne zobowiązanie Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym, do

badania, pod pozorem rozpoznawania „zarzutu naruszenia prawa”, zasadności ustaleń faktycznych.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

as